

Є Д Н І С Т Ь

Рік III. ВНУТРІШНЬО-ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ГУ УНЄ ЧИСЛО 8. (18.)

Перед З'їздом УНЗ

Ми напередодні З'їзду УНЄ. З'їзд в житті нашої організації це — великої ваги подія.

Ми розпорошені по всіх частинах розлогої країни і не маємо змоги часто зустрічатися. Одна велика ідея, муравлина щоденна праця наших членів серед різних людей і у різних обставинах — поєднує нас в одну злітовану організацію, яка вивернута, конденсує кропітливі зусилля сотень членів, одухотворених величю мети. Через організацію національно-суспільна праця її членів — вливається в могутній потік збірних зусиль мільйонів українців, які там на Рідних Землях і по всіх просторах світу в розсіянні змагаються за українську правду.

Проте духовий і організаційний зв'язок не може заступити для людей живого контакту, живої виміни думки, а тим самим безпосереднього вряду в стан цілості організації, її завдань і потреб. І в цьому відношенні З'їзди УНЄ являються необхідною konieczністю.

Основна вага З'їздів УНЄ та, що вони являються найвищою законодавчою інстанцією, яка визначає тривалі напрями дії організації на цілий рік. З'їзд УНЄ торкається всіх справ життя організації. Він підсумовує й аналізує пройдені відтинки часу й шукає напрямків на майбутнє та їх усталює. Хто був хоч на одному з досі відбухтих З'їздів УНЄ, той бачив, яка сукупність справ і проблем вимагають ясної і чіткої відповіді.

УНЄ взяла на себе дуже відповідальне завдання — двитати на своїх плечах громадське життя, розортати культурно-освітню роботу, змагатися за духове обличчя еміграції, мобілізувати народні маси в організовані лави борців за наш національний ідеал — Українську Державу — на всіх відтинках нашого суспільного життя, на яких можливо себе проявляти в умовах еміграції.

Завдання не легкі, праця невдячна. Але не ставити їх сьогодні, це значить — не розуміти вимог нашого національного стану, це значить ховати перед труднощами голову в пісок і заглушувати своє сумління перед почуттям співвідповідальності за долю майбутнього Ватківщини. Тому ми їх взяли, ми за них змагасмося і почувасмо на собі за них відповідальність перед Ватківщиною і власним сумлінням.

Великі завдання вимагають великих зусиль від тих, що взяли на себе тягар їх реалізації. А понад все вони вимагають чіткої мети та жертвенності й відданості в ім'я її. Організацію розуміємо не як самоціль, а як засіб координації й вивершування індивідуальних зусиль людей,

які мають спільну ідею і ставлять перед собою мету. Ідея-мета УНЄ відома — це добро української нації й її суверенна держава. Завдання — робити все в наших умовах можливе для наближення до мети. Конкретно ми їх вже назвали в головніших рисах.

Чи членство УНЄ свідоме своєї мети й завдань? Пророблена праця, кожноденні зусилля і все нові успіхи промовляють за позитивного відповіддю. Успіхи, що їх мають майже всі клітини УНЄ, — не приходять легко. І це найкраще доказує, що УНЄ диспонує ідейним, жертвеним і відданим елементом.

І ось в обличчі цих завдань ми скоро з'їдемося знову на черговий З'їзд нашої організації, щоб переплнати, проаналізувати й підсумувати: наскільки пройдені рік був кроком вперед, що, як і скільки зробила кожна клітина зокрема і у висліді — всі ми разом по лінії наших загальних завдань, визначених світоглядом-ідеологічними заложеннями нашої організації і постановами минулорічного (5.) З'їзду та намітити й сконкретизувати дальші завдання. В цьому й вага З'їзду, в цьому й вага відповідальності делегатів клітин.

Було б жалюгідним і негідним члена УНЄ, якщо б комусь з делегатів цього почуття відповідальності за дальшу долю організації бракувало, або якась з клітин делегатів не прислала. Бо ж завдання, що їх ставить перед собою наша організація, можливі до реалізації тільки під умовою співучасті й співвідповідальності за них якнайширших кругів членства. Воно їх мусить двитати і воно само мусить визначувати свій шлях і методи дії. Отже, не на те їхати муть десятки людей на З'їзд, іноді за сотні кілометрів, витрачаючи час і гроші, щоб тут піднести руки за прийняттям проєкту порядку нарад, потім — мовчки їх вислухати, бездумно підносити руки за затвердженням тих чи інших постанов, ухвал і резолюцій і врешті — відіхати без почуття будьякого зобов'язання супроти ухваленого й прийнятого.

Не рідко можна почути нарікання на адресу Головної Управи, що вона не виявляє за її своєї завдань, або ставить до клітин зависокі вимоги. При цьому нарікайлам та критикоманам і в голову не приходять, що Головна Управа, це тільки вибраний З'їздом Виконавчий Орган УНЄ і зі своєї завдань може виявлятися тільки тоді, коли клітини й кожний член індивідуально виявляються супроти неї зі своїх завдань, добровільно прийнятих на З'їздах. З'їзди, поручаючи Головній Управі завдання, забезпечують їй

співпрацю й засоби з боку клітин. У цьому світлі вимоги Головної Управи ніколи не переходили поза рамки ухвал і постанов З'їздів.

Ще й сьогодні можна почути від противників УНЄ заклики в її сторону, що це організація не демократична і не числиться з волею членства. Дійсність, як бачимо, є протилежна і в суті наш «антидемократизм» різниться від демократизму демократів тим, що вимагаємо не тільки «визву волі народу» через механічне підношення рук, але й почуття обов'язку та відповідальності. І коли на демократичне піднесення рук можна когось загітувати, то націоналістичне почуття обов'язку й відповідальності вимагає довгої й упортої праці над суспільним виробленням по-

дини.

Це було б тих кілька думок, що їх даємо напередодні 6. З'їзду УНЄ під увагу всім її членам. Перед Управою клітин і членством УНЄ найближче завдання — обміркувати на скликаних для цього Загальних Зборах всі справи, що відносяться до дальшої праці нашої організації й її напрямних для обговорення їх на З'їзді та вибрати своїх речників-делегатів. Рішення й зобов'язання делегатів на З'їзді будуть зобов'язуючі для всіх клітин і членів УНЄ супроти цілості організації на протязі чергового ділового року. Отже, — на сумлінно кожного делегата і тих, що його уповноважують, лежить доля майбутнього УНЄ.

За критичний підхід до суспільних проблем

Яке відношення людини до оточуючого її світу? На це питання нам легше буде відповісти, коли розглянемо людину в зв'язку з її щоденними життєвими потребами.

Кожна людина мусить щоденно їсти, пити, одягатися, спати та має десятки інших не менш необхідних потреб, без задоволення яких було б неможливе саме її фізичне існування. В парі з матеріальними потребами людини йдуть духово-культурні. Навіть пересічна людина не може жити без газети, журналу, книжки, кіна, театру, церкви, школи і т. п.

Щоб забезпечити свої матеріальні й духово-культурні потреби, людина працює, себто творить — продукує потрібні для життя вартості того чи іншого порядку. Коли людина своєю працею забезпечує свої потреби, кажемо, що вона є самовистачальна.

Але самовистачальність людини в наведеному змислі не означає, що вона може незалежитись від суспільства, серед якого вона живе, себто від мільйонів інших людей, які мають такі самі потреби і так само творять-продукують потрібні для життя вартості. Во коли основою самовистачальності людини є праця, то цією працею людина продукує лише якусь одну, найбільше кілька, потрібних для життя речей, але далеко не все те, що потрібне для задоволення її матеріальних і духово-культурних потреб. Бо не може та сама людина сіяти збіжжя і рівночасно працювати в копальні залізної руди, зі сляву якої зроблено її знаряддя праці, — плуг, борону тощо. Значить, самовистачальність можлива лише тому, що людина продає свою працю чи її продукти і за зароблені гроші купує все інше. Те все інше продукують інші люди, які «не сіють і не оріють», але потребують їсти хліб.

Відповідаючи після сказаного на поставлене на початку питання, можемо сказати, що людина є суспільною істотою. Тому в інтересі власного буття і потреб вона повинна цікавитися розвитком суспільного життя, цікавитися існуючими серед нього проблемами та старатися впливати на його формування під кутом інтересів суспільства-спільноти, з якої вона походить і з якою вона пов'язана.

Працювати для суспільства, це значить — працювати для вищих, понадперсональних інтересів, в нашому розумінні — працювати для батьківщини та її потреб. І всі завдання, що сьогодні стоять перед українським народом, а між ними на перше місце висувається наша головна національна мета — суверенність української

держави, — є завданнями суспільного характеру. А звідси дальший висновок — суспільна праця, це обов'язок кожного українця.

Місце і право в національній спільноті одиниця визначає своєю поставою до суспільного життя, своєю працею й здобутками на суспільному полі. В нас дуже часто говориться про рівність всіх перед батьківщиною, мовляв «всі ми одинакові», «всі однаково терпимо» і т. п. На нашу думку поняття рівності має свою рацію лише у відношенні людини до обов'язків.

Кожний є зобов'язаний віддати всі свої сили і здібності загальній справі. Виконуючи в суспільстві обов'язки, одиниця набуває ними право (насамперед моральне, бо беручи практично, тільки про таке можемо говорити в українському суспільному житті). В націоналістичному світо-сприйманні це і є одна з прикмет, що відрізняє його від демоліберального й марксистського світоглядів. Коли для націоналізму одиниця, це не повторна індивідуальність органічно зв'язана з національною спільнотою, з якої вона походить і своє місце й право в ній визначає персональними здібностями, працею й ініціативою в змаганні за спільний для усеї національної спільноти національний ідеал, то в основі демоліберального світогляду, людина, це істота, яка здобуває собі право в спільноті самим фактом свого народження й життя серед неї. Користаючись правом, набутим фактом свого народження, але не пов'язаного обов'язками, одиниця часто надуживає це право для власних егоїстичних інтересів зі шкодою для суспільства. Марксистизм в ім'я урочної рівності взагалі заперечує людську індивідуальність, заганаючи одиницю в колектив, в якому вона є тільки чистом.

Для української визвольної справи як марксистське так і демоліберальне розуміння ролі і права людини в суспільстві — шкідливі. Тому воно мусить бути нам чуже і це слід мати на увазі у нашій національно-виховній і культурно-освітній роботі.

Рівності в марксистському розумінні нема й не може бути. І не зносить природа. Подивіться в площині інтелектуальній: чи можна напівграмотну людину зрівняти з професором університету? Або в площині фаховій: робітника-чорнороба з інженером чи робітника-спеціалістом? Коли б хотів хтось хотів це зробити, мусів би жба останніх знизити до рівня перших, бо навпаки не можливо. Але до чого тоді доконалися б людство і як виглядало б життя? Вольшевики, на початку революції пробували цього експеримен-

ту, але мусіли скоро його занехати й неострі-
ляну інтелектуальну й фахову еліту царських
часів поставили на своє місце, виробляючи дбай-
ливо свою й даючи їй всілякі можливі вигоди.

На скільки демоліберальне розуміння права
без обов'язку не витримує критики, нам лег-
ко буде зрозуміти, давши відповідь на питання:

Чи погодиться з нас хтось, щоб в питанні над-
напряженими праці УНС однаково мав до сказан-
ня той, хто на протязі її існування всі свої сили
вдавав для її росту й скріплення і той, хто за
цей час і пальцем не кивнув? Або: щоб в пита-
ннях визвольної боротьби однаково мав до ска-
зання той, що від юних літ до сьогодні стоїть у
самому її вирі, і той, для кого ця боротьба, це
«скоки з мотикаю на сонце», «марнування сил»,
«сморід революції», а ведуть її «дурні діти», «не-
досвідчена молодь» і т. п., чи той, що тримаєть-
ся засади «моя хата з-краю». Очевидно, що на
таку рівність кожний свідомий українець обу-
риться.

Ми сказали, що обов'язком кожної людини є
своєю ініціативою й працею впливати на фор-
мування суспільного життя під кутом інтересів
власної національної спільноти.

Який на цьому відтинку є стан серед україн-
ців?

В нас дуже часто навіть серед національно -
свідомих прошарків суспільство покутує помил-
кове й у своїх наслідках шкідливе сторонення
від активної участі в суспільному житті. Причи-
ною цього — часто брак віри у власні сили й
здібності. Не один, бачучи й розуміючи потребу
щось зробити, заїмчивати якесь потягнення
суспільного характеру, зайняти виразне стано-
вище до того чи іншої суспільної проблеми, не
відважується цього зробити, бо це «понад мої
сили», «понад мої здібності» і т. п. Очевидно, що
така людина готова підтримати добру ініціати-
ву чи думку, якщо б знайшовся хтось, хто б її
поставив та взяв на себе відповідальність.

Та наші національно-суспільні завдання на-
стільки широкі й многогранні, що успішна реалі-
зація їх і наша перемога можливі тільки при
активному включенні в змагання за них найшир-
ших кругів нашого суспільства, всього народу.
Для цього суспільство мусить бути зріле й су-
спільно вироблене, себто відповідати вимогам
поставлених завдань.

Суспільне життя, це многогранна сукупність
багатьох найрізноманітніших справ і проблем, до
яких треба підходити зі знанням, розумінням і

почуттям відповідальності. Поверховість, це
примітивізм. З примітивами держави не збудує-
мо. Для цього потрібно свідомо своєї мети й
завдань народу. Не бажання суспільства в сво-
їй масі влибитися в суть якоїсь нуртуючої в
ньому проблеми, браку всієї національної спіль-
ноті спільного критерія й незрушного мораль-
ного закону, яким повинно бути добро націона-
льної справи, це і є той примітивізм, який на
нашій визвольній боротьбі відбивається фата-
льно. Не будь серед суспільства цієї поверхово-
сти й примітивізму, цього ліниства до заглиб-
лення над складностями суспільного життя, тоді
напевно не одне з нездорових явищ, що так бу-
ло розвивалося на нашому національному ґрун-
ті, було б зліквідоване в зародку.

Партійництво затроєє українське національ-
не життя, воно не дає змоги перетворити націю
в моноліт. І це кожний бачить. Пересічна люди-
на боліе браком національної єдності. Але на-
скільки ті уболівачі за єдністю спричиняють-
ся до оздоровлення атмосфери і як спричиняю-
ться? Найчастіше лайкою всіх і вся. Де є корінь
лиха, хто є його носієм — байдуже. На жаль,
твердженням, що «партія сваряться за владу» і
побожним бажанням «коби вони об'єдналися»
ми таки національної єдності й монолітності не
осягнемо.

Нація, це не кооператива чи комерційна спіл-
ка, до якої відповідно до уподобань чи інтересу
кожний може приступати й відходити. Нація, це
спільнота, супроти якої людина зобов'язана фак-
том самої приналежності до неї. Нація має свою
понадчасову мету й провідну ідею. Беззастереж-
но підпорядковуватися вимогам цієї мети й ідеї,
а не протиставити їй свої дрібні персональні чи
групові ідеї, ось ключ до розв'язки цієї про-
леми. І на цій базі, а не на суміші партійних
формулок і «концепцій» можливою є національ-
на єдність і монолітність. Коли нація намагання
до єдності унапрямо по цій лінії, тоді вони
дадуть куди кращі наслідки, аніж намагання
«поєднати партії».

Зі зростом суспільної виробленості деструк-
тивна роль партії ставати все менш небезпеч-
ною. Це підтвердив розвиток життя перед дру-
гою світовою війною на Західньо-Українських
Землях і на еміграції, де впарі з розвитком і
вростанням в маси Націоналістичного Руху,
впливи угруповань партій і груп були зведені до
мінімуму.

(Далі буде)

В. Мулик

УКРАЇНЬКА НАЦІЯ

Людина не може визначувати своєї національ-
ної приналежності за свого життя. Вона ро-
диться членом національної спільноти її бать-
ків і є ним до кінця свого життя, незалежно від
того, хоче вона цього чи не хоче. Перехід від
одної національної спільноти до другої у всіх
часках і народів завжди був, є і залишиться
трактований національною зрадою (хрунів-
ством).

Історія людства доводить, що від коли воно і-
снує, воно поділяється на раси, народи й нації. І
ніхто інший, як тільки народи-нації були й за-
лишилися єдиними творцями історії.

Твердження марксистів, що нації є історично
переходовим явищем, що з моментом знищення
буржуазії та створення нового соціалістичного
чи комуністичного «безкласового суспільства»
автоматично зникнуть нації, — не витримують

ніякої критики і сьогодні є заперечувані прак-
тикою самих марксистів.

Так само не витримують критики твердження
деяких українських демоліберальних і соціалі-
стичних істориків, які наприклад твердять, що
в давнину нашої історії за княжих часів, не бу-
ло української нації. Згідно з їхніми тверджен-
нями вона мала б сформуватися шойно пізніше.
Досвід історії народів і нашої, незаперечно до-
водить, що нації існували коли це про буржуазію
ніхто не знав і ніхто не міг передбачити
суспільно-економічного розвитку людства на
довгі століття в майбутнє.

Слідкуючи за українською історією, бачимо
існування української нації і свідомість прина-
лежності до неї в сивій давнині віків, в перших
початках нашої державності, над чим зупини-
мося пізніше. Той факт, що сьогодні червона

Москва, а за нею всі комуністичні партії світу рують на національно-патріотичних почуваннях національно уярмлених західних імперіалізмами народів, доводить черговий раз банкротство марксистської доктрини про те, що немовби то нації є явищем історично-переходовим, що пролетаріат не має бачківщини».

Вольшевицька пропаганда в Кореї, Індокитаю, Бірмі, на Малайя і в інших національно поневолених і колоніально визискуваних краях Азії й Африки проповідує не братерство працюючих клас цих народів з працюючими Англії, Франції, ЗДА, а боротьбу на життя і смерть з ними на своїй землі за національне вивольнення і має успіх, тоді коли доктрина світової «пролетарської революції» давно дістала в собі, примусивши кремлівських проповідників марксизму обмежитися до «будови соціалізму в одній країні».

Отже — нації, а не соціальні класи були в тяглі історії найвищою формою людських спільнот і її двигуном. І такими вони лишилися до сьогодні, не тільки що нічим не вказуючи свого заставу, але й виявляючи все більшу кристалізацію свого духово-ідейного обличчя, внутрішньої спаяності, політичних цілей і історичного масіянізму. В наших часах національна ідея більш як коли є основою відносин і розвитку народів. Тому поставлення українським націоналізмом в основу свого світогляду і чину ідеї власної нації є виявом життєвості націоналізму, що показав себе здібним збантути існуючі на протязі тисячоліть історії основні двигуни життя народів, і побудувати свою доктрину не на абстрактних теоріях, народжених у кабінетах ученців, а на реальних вимогах життя.

Не можна забувати, що цінність кожної теорії полягає не в тому, наскільки вона являє собою розумово обосновану й теоретично вивершену цілість, а в тому, на скільки вона відповідає дійсності в житті реальним законам. Не теорії намагаються жити до себе, але теорії, витворені на базі життя, його законами — завжди здавали цінність життєвості. Хіба клич «свобода, рівність, братерство», проголошені французькою революцією, не є в своїй основі шляхетними й приманливими? Але чи в зударі з життям не стали вони пустими фразами й запереченням нераз своїх найелементарніших основ? Адже саме на ґрунті витворених парламентарно демократиско-економічних лібералізм відносин народився й теоретично оформився марксизм, і чи не в першу чергу реакцією на них була поява гітлеризму й фашизму? Хіба сталінська конституція теоретично не забезпечує права нації на «самостійність аж до відділення»? Хіба закони передпольської Польщі теоретично не забезпечували більшого національного розвитку українців в межах польської держави?

Сьогодні в добу моди на всякі леже-принципи притиском наголошуємо, що тільки під прапором революційного націоналізму українська нація шляхом Української Національної Революції, носієм якої є ОУН, осягне свою заповітну мету — самостійну й соборну українську державу, яка єдина буде в стані забезпечити повний і двосторонній розвиток української нації. Бо для націоналізму нація є вихідним заложенням та найбільш означенням всіх його примувань і починків. Висоюючи з ідеалістично-волюнтаристичного світогляду, сприймаємо українську націю за найвищу, абсолютну ідею й реальну цінність, визнаючи видивнене українським націоналіза-

мом гасло: «Нація понад усе!»

Що таке нація?

— Нація, — це духово-кровна спільнота пов'язана між собою вузлами спільної історичної долі, традиції, мови, території, релігії, звичаїв і обичаїв та оживлена одною волею творити спільне майбутнє.

— Нація, це скуччення мільйонів волей довола образу одного спільного ідеалу.

— Нація, це велика родина, спільнота, з спільними первинними духового та біологічного порядку, що має за собою великі культурні надбання — традиції, змагається в сучасності до найкращого виявлення себе і має до здійснення в майбутності велику месіаністичну ідею.

Кожний народ має ірраціональне, непізнане хотіння — бути собою, захищати, виявити та поширити своє «я». Якщо він із пасивного стану переходить у активний, творить органічний колектив, тоді починає бути нацією.

— Нація, не має свого обмеження в просторі і часі. До неї належать всі покоління, ті, що жили перед нами, і ті, що прийдуть по нас, незалежно від місця їхнього перебування — в Україні чи поза її межами. Це прекрасно схарактеризував Шевченко, звертаючись у своєму «Посланні» до «мертвих живих і ненароджених земляків в Україні і не в Україні судих».

Ось кілька дефініцій (окреслень), які дають нам може ще не повну, але чітку і ясну відповідь на питання: Що таке нація?

Не кожний народ є нацією. Історія знає багато народів, які до рівня націй не досеріли, а тому й не полишили по собі тривалого сліду в історії. Що відрізняє націю від народу, — це одна спільна, цілеспрямована воля якогось народу творити спільне майбутнє. Бо може якийсь народ мати спільну історичну долю, мову, релігію, культуру, територію, але не маючи цілеспрямованої волі творити спільного майбутнього — він нація не є. І навпаки, коли народ що волю має, він є нацією навіть коли б йому бракувало одної чи більше з вище вимічених прикмет. Всі інші прикмети, крім спільної волі, спрямованої на творення спільного майбутнього, є дуже важливими вузлами, які цементують націю, але — не рішальними.

В книзі п. н. «Шлях нації» виданій в 1944 р. Організацією Українських Націоналістів, на українських землях так означається відмінність народу від нації:

«Коли народ у цілій своїй масі опанований чи то ненавистю до ворога, чи бажанням помсти, чи просто шалом завойовництва, стремлінням виявити надмір сил, іде проти ворога, руйнує його землі і стихійно будує нове життя — це вияв діяння народності. Історичним прикладом такого діяння могли б бути навали різних диких і напівдиких орд з Азії в Європу в першому тисячолітті по Христі. Але коли французький народ часів Жана д'Арка об'єднується не лише спільною ненавистю до ворога, але й ставить перед собою виразну мету — відбудування вільної Франції — вірить в можливість осягнення цієї мети, терпить в ім'я її протягом багатьох років величезні жертви, уосіблює свою віру у містичних провідницьких поривах звичайної сільської дівчини і згубивши цю посланницю Вожу, що конає на вогнищі, робить її святым символом боротьби — такий народ є вже нацією... Коли майстер-різьбар, вирізьблюючи орнамент, невідомо наслідував орнаментальні зразки свого народу, він ще залишався на рівні приміти-

візму народності. Коли автор «Слова о полку Ігоревім» намагався наслідувати Бояна, який був для нього ідеалом національного співця, то він уже ставав репрезентантом національної ідеології. Між народністю і нацією є принципова різниця, але немає виразної часової межі. Народність визріває в націю. Процес цей відбувається століттями, а своєю сформованістю нація доводить своїми чинами відповідними до поставлених цілей. Неусвідомлений стихійний чин народу часто призводить до прогресивних результатів. Бо і в такому чині виявляється інстинкт самозбереження, саморозвитку. Але історія показує як часто народи гинули цілком, вимирали частково, поглиналися іншими, коли не спромог

лися піднятися на рівень нації. Лише в історії збереглися імена гунів, скитів, половців, печенігів... Народи не залишають тривжого сліду в історії, тоді як процес розвитку націй становить єдиний позитивний зміст історії людства...

(Цитуємо за працею проф. Ю. Бойка — «Проблеми історіософії українського націоналізму»).

Ставимо питання: Чи український народ є нацією в повному розумінні? Розглядаючи побіжно історично-політичні та культурно-містецькі надбання нашого народу, його ідеологічні основи та месіаністичні стремління, знайдемо відповідь на поставлене питання.

(Далі буде.)

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Кожна організація, в якій членство має голос та вплив на її діяльність, а не тільки зобов'язане до безоглядної й безкритичної підпорядкованості зверхнім інстанціям і чинникам, має різночасно усталені та прийнятні форми й форуми, якими і на якому членство має змогу і право виявити свою волю. УНС зо своїми клітинами (товариствами й філіями) є організацією, в якій саме членство є найвищим законодавчим чинником та має повний вплив на методи і форми праці, які воно може міняти відповідно до потреб.

Форумом, на якому членство виявляє свою волю на вирішення всіх справ організації, є **Загальні збори**.

Отже, загальні збори в житті кожної клітини УНС є подією великої ваги і до їх підготовки та проведення слід підходити вміло, дотримуючись прийнятих правил.

Загальні збори поділяються на: а) **основуючі**, б) **звичайні**, в) **надзвичайні**, г) **ліквідаційні**
Основаючими загальними зборами називаємо ті, на яких створюється якусь нову організацію. **Звичайні** — відбуваються періодично, що певний, означений статуту, відтинку часу. **Надзвичайні** — у випадку потреби, себто тоді, коли заходять справи, вирішення яких є поза компетенцією Управи і вимагають обговорення й апробати членства. Наприклад: вибір делегатів на З'їзд УНС, або: управа клітини уважає потрібним зробити прапор, чи купити домілку. **Ліквідаційні** — у випадку ліквідації клітини.

Основаючи загальні збори підготовляє ініціативна група, всі інші — управа клітини. На своєму засіданні управа клітини повинна усталити дату, годину, місце і проєкт нарад (порядку денного). Управа зобов'язана 15 днів перед зборами найпізніше, повідомити всіх членів про час і місце зборів та зазначити, що у випадку несприбуття в означений час потрібної кількості членів, збори відбудуться при вській кількості годину пізніше, з тим самим порядком нарад. Повідомляючи про загальні збори, управа може подати до відомо членів проєкт пропонованого нею порядку нарад. У випадку надзвичайних загальних зборів, обов'язково слід подати їх мету.

Згідно зі статуту УНС і товариств, надзвичайні загальні збори в окремих випадках може скликати контрольна комісія.

Загальні збори відкриває голова управи клітини (у випадку основаючих — голова ініціативної групи, скликаних контрольною комісією — голова контрольної комісії). Він може виголосити коротке слово, притадуючи, у випадку зви-

чайних загальних зборів, мету й завдання організації, умовних праці, успіхи, невдачі тощо, а у випадку інших — причини, які привели до скликання зборів. Все це коротенько і в загальних рисах, бо конкретне й вичерпне висвітлення буде подане в звітах.

В порядку денному звичайних загальних зборів обов'язковими є наступні точки: вибір президії, відчитання протоколу попередніх загальних зборів, звіти уступаючої управи й контрольної комісії, дискусія над ними й удільнення абсолютній (одобрення діяльності), вибір нової управи й контрольної комісії, фінансові справи (висота членських внесків, фонди, зборки тощо), плян праці на бжучий рік, есентуалії (різне), куди входять всі дрібні справи, закриття. Якщо надійшли заяви про вступ нових або виступлення старих членів, тоді після відчитання протоколу попередніх загальних зборів, слід дати точку — прийняття й виключення членів, щоб перших наділити, других позбавити права голосу в дальшому ході нарад.

Для новоприйнятих членів обов'язково зачитати статут організації, хоч було б добре відчитувати статут навіть у випадку, коли немає нових членів, щоб старим пригадати основні засади, на яких організація існує та їхні права й обов'язки. На основаючих загальних зборах зачитання статуту обов'язкове.

Всі інші важніші справи порушуються в окремих точках, дрібні — в есентуаліях.

В надзвичайних загальних зборах такі точки, як звіти управи й контрольної комісії, перевірби керівних і контрольних органів тощо — відпадають, якщо збори не є скликані з цією метою. Натомість центральною точкою є та справа, для вирішення якої збори скликані.

Члени можуть прийняти проєкт порядку денного в цілому або його змінити, додаючи або відкидаючи окремі точки.

Зборами провадить президія в складі трьох осіб: голови, секретаря й члена. Голова керує зборами, секретар — пише протокол. Всі важніші справи, зокрема кількість присутніх членів, порядок денний, ухвали й постанови повинні бути запроголовані.

Керуючи зборами, президія зобов'язана підходити до всіх справ суворо об'єктивно.

У звітах до Головної Управи про відбулі збори слід подавати вичерпно їх перебіг, а не в цьому роді: «Збори відбулися дня..., до нової Управи ввійшли...»

ОБІЖНИК ГОЛОВНОЇ УПРАВИ

I. ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ.

1. З'їзд УНС. Згідно з дотепер отриманими від Управ клітин УНС відповідями на пропозицію Головної Управи щодо дати цьогорічного З'їзду УНС, Головна Управа повідомляє, що З'їзд відбудеться на латинський Великдень, в суботу й неділю 9. - 10. квітня 1955 р. в Парижі, в залі Бельгійських Комбатантів, 59. рю Верньо, метро Глясьє. В зв'язку з наближенням З'їзду поручаємо Управам клітин слідуюче:

а) до 20. березня найпізніше Управи клітин зобов'язані прислати до Головної Управи вичерпні й точні звіти з діяльності за час від минулорічного З'їзду по день його виготовлення. Форма звіту — така, як була подана в обіжнику з 10. січня б. р., додаючи до вимічених там точок ще такі:

— Які заходи роблено в напрямку уділення позики для розбудови Націоналістичного Видавництва у Вашій місцевості? Якщо роблено, — які і з якими наслідками, якщо ні, — чому?

— Чи має Ваша клітина бібліотеку? Скільки вона нараховує книжок? Скільки в звітному році закупило нових книжок? Скільки людей користає з бібліотеки? Якщо бібліотеки нема, то чому?

б) Кожна клітина зобов'язана виделегувати на З'їзд відповідну до кількості її членів кількість делегатів: 1 делегат на 20 членів. Клітина, яка має понад 20 членів, висилає одного делегата, від 20 до 40 членів — 2 делегати, від 40 до 60 членів — 3 делегати і т. д.

Для вибору делегатів слід скликати в першій половині березня Надзвичайні Загальні Збори. На цих зборах члени крім вибору делегатів визначують напрямні його постанови до всіх справ, до яких делегатам слід буде зайняти на З'їзді становище ім'ям клітини. Пригадуємо, що на З'їзді всі справи вирішуються звичайною більшістю голосів і таке чи інше вирішення залежить від постанови делегатів. Але прийняті ухвали й постанови лишаються зобов'язуючими для

В інтересі клітин і цілості організації потрібно вибирати делегатами людей найбільш активних і вироблених в громадських справах, які б у підході до порушуваних на З'їзді справ, підходили до них з розумінням і досвідом. всіх клітин і членів.

Кожний делегат є зобов'язаний мати уповноваження від Управи клітини з підписом Голови й Секретаря та членську виказку.

Крім уповноважених делегатів, запрошуємо до участі в З'їзді якнайширші круги нашого членства з правом дорадчого голосу. Кожний член УНС повинен уважати своїм моральним обов'язком взяти участь в З'їзді, яка дасть йому цін.

Всі бажаючі прийти на З'їзд зможуть дістати купони на знижкові залізничні квитки. Тому до 20. березня найпізніше, Управи клітин зобов'язані подати до Головної Управи поіменний стан приїжджаючих з їхніх місцевостей делегатів і гостей на З'їзд. Фізичних членів просимо зголошуватися безпосередньо до Головної Управи.

Пропоновану уступаючою Головною Управою програму З'їзду та всі інші деталі щодо приїзду людей, їх зголошень тощо подамо до відома клітин своєчасно.

2. На наше прохання до Управ клітин подане в Обіжнику з 10. січня ц. р. — подати нам списки бажаючих взяти участь у цьогорічній поїздки до Роттердама на відвідини Могили сл. п. полк. Євгена Кововальця, яка відбудеться в річницю його смерті (Дата ще не ustalena. Правдоподібно поїздка відбудеться в суботу-неділю 21. - 22. травня), — ми ще таких списків не отримали. Ще раз пригадуємо, що з кожного осередку повинен знайтишся щонайменше один учасник поїздки і його слід вже тепер зголосити, щоб оминути таких аномалій, як це було мин. року, коли все робилося в останніх тижнях та завдало багато клопотів і зайвих видатків Головній Управі і кільком з тих, що їхали.

При цьому пригадуємо, що для вироблення паспорту й отримання віз обов'язково треба мати важку на три роки посвідку національності зі зникмою, чою в попередніх роках деякі Префектури не вимагали. Таку посвідку виставляє Міністерство Закордонних Справ, Відділ для Чужинців. Можна виробляти через Головну Управу, присилаючи стару посвідку національності, нову адресу, якщо змінена, дві знімки - паспортні й і 1.000 франків на вироблення посвідки й адміністративні видатки.

II. КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІ СПРАВИ.

1. Свято Шевченка. Березень, це місяць святкування Шевченківських роковин. Кожна клітина зобов'язана вшанувати річницю найбільшою го сина України Шевченківським концертом, а там, де на це нема можливостей, — бодай скромним національним святом з рефератом і кількома декламаціями. Декламації слід підбирати з самих творів Шевченка, зокрема ті, в яких поет чітко висловлює наш національний ідеал і волю нації до повного життя, дає дороговкази, вказує на Москву, як одвічного гнобителя і про рокує Україні велике майбутнє.

Свято не сміє мати характеру жалібної академії, бо ж святкуємо не річницю смерті Шевченка, а його вічну живучість. Починати свято обов'язково співом «Заповіту».

2. 15. березня випадає річниця проголошення самостійності Карпатської України. Управи клітин повинні в місяці березні вшанувати її окремим святом, або святочними сходинами.

Святочні реферати на свято Шевченка й Карпатської України Управи клітин отримують перед 10. березня. Бажаючих мати в себе з святочними доповідями делегатів Головної Управи, просимо в цій справі звертатися негайно.

III. ФІНАНСОВІ СПРАВИ.

В зв'язку з наближенням З'їзду вживаємо всі клітини й фізичних членів негайно розрахуватися зі всіх залеглостей, зокрема за членські внески і оподаткування на оплату південно-платного працівника Головної Управи, за цей діловий рік.

Париж, 25. лютого 1955.